

Велимир Петров

Кучевлачита

Магарето на Долна Куна досега не беше правило чак такава магария – взе, че умря! По никое време, скоростижно и окончателно. Не, че не е пра'ило и друг път разни магарии, няма такава нещо, но чак пък толкова... Да капризничичи, да своеволничичи – да! Да обърне от два до пет пъти на сезон стопанката си, ведно с каквото там... и то на неподходящо в някои отношения място, пак да!

Да си определя само скоростните отсечки с непредвидими финиширания – също да! То си му влизаше в техническата характеристика и обратното би било необяснимо... Но да вземе, че да умре във възраст, на която се възлагат зрели надежди и висок коефициент на полезно действие... хайде, да не си отваряме устата...

Погледнато от страни, безпристрастно и с известна – макар и минимална дистанция от време – определена вина има и самата Долна Куна.

Ако е въпросът – Куна беше Долна само като географско понятие, с регионално значение, да не си помислите нещо друго – знаем се... Фактически Горна Куна се спомина преди години и би трябвало сега Долна Куна да се преквалифицира в Черна Куна, баба Куна или по градски – Кунето, но такива са нашите хора – инертни.

За хората – Долна Куна живееше самотно и саможиво, но само за хората. В действителност тя живееше с непресъхващите проблеми на... телевизионните сериали, знаете какво имам предвид. Залисана в разтегнатата във времето съдба на... да речем – Диана Саласар или... която и да е, нейна колежка по участ, Долна Куна прие нежеланието на магарето да се храни като редови каприз, вид протест – с цел социални правдини, електорална демонстрация или нещо друго, но временно, мандатно...

А то – взе, че умря! Нещо не му харесаха окончателните резултати от местните избори, ли; не одобри изкупните цени на наблюдаваните от правителството – еди какво си, ли; или корективния индекс на пенсиите, респективно този на титулярката му...

Не остави никакви информационни данни.

На практика обяви гладна стачка, без застъпници, без лекарски – в случая – ветеринарен надзор, без отразяване в медиите... Едно е сигурно, че не беше на лична, да не говорим за любовна почва. Беше си своевременно стерилитетно „прищипано“ – да не се разсейва, а да си гледа съвместно примъкващата мисия...

Така или иначе – магарето умря! Беше голямо магаре. И като присъствие в пространството и като личност: имаше си съответните заслуги към различните етапи на недоразвитото, полуразвитото и пренавитото ни общество, в исторически и други планове. Ако си беше водило

редовно записки, доста фактически материал можеше да се извлече – да се проследят първопричините за разпадането на текезесетата, апекатата, паковете, както и полагането на извънреден ношен труд при разграждането и дейността на ликвидационните съвети. Това – само така, като... предположения – магарето си беше печен конспиратор, а и бяха съседи с нощния пазач.

Регионът, за който стана дума по-горе а ще става такава и по-долу, не беше покрит със санитарни органи в епидемиологичен план. Липсваше – дори и в плановете за светлото бъдеще – крематориум, а също така и екарисаж, който би бил по-полезен в конкретния случай. Да се зарови нещо – беше безсмислено: ако не иманяри, то кучета и чакали, каквито – дал Бог – бол, бол – незабавно щяха да се усъмнят и изровят за проверка, преценка и вторична обработка, на всяко нещо по-голямо от гвоздей или дъждовен червей.

Ако Долна Куна беше изпреварила само с ден, мрачните намерения на магарето си, сега то щеше да виси в компанията на една неблагонадеждна овца, под формата на домашни суджуци... А то – отваряше се черна и мръсна работа...

Не е важно кой или кои свършиха мръсната работа, но така или иначе я свършиха. Завързаха магарето за задния крак и го впрегнаха в негов родственик по майчина линия. Мисля, че Ви бях казал – голямо магаре беше, така че нищо не се получи. Не се създаде необходимата тяга, въпреки добросъвестните напъни на родственика по майчина линия, противно на общественото мнение, не проявил фамилия характер...

Наложи се да се обърнат към конска тяга, така дефицитна в преходния период, в който се намираме... отколе...

Конят, натоварен с тази последна грижа, освен като дефицитен се оказва и много емоционално затормозен /имаше слабост към сапунени опери от всякакъв калибър, естество и произход, стига да бяха в конски дози, каквито впрочем – са!/, реагира негативно, та се наложи да му покрийт главата с чувал – за информационно затъмнение. Конската тяга си е конска тяга! Магарето на Долна Куна плавно пое по последния си земен път нагоре, нагоре; мина покрай запустелия двор на Горна Куна, преора нещо си, дето не беше съвсем за преораване, затлачи един упорит и нелегитимен мравуняк, достигна крайната точка на жизнения си път и се установи в подножието на телевизионния ретранслатор.

Ретранслаторът от своя страна – по-отдясната – имаше като придаък една сателитна, както се установи по-после – незаконна чиния, но купена и поддържана от емтивикибиците на селото под патронажа на

кмета и антуража му. Впоследствие тази чиния бе многократно крадена от цигани – електроници, а набеждавани цигани – кабелджии, но най-накрая как връщана от цигани – семкаджии, установили че не става да се адаптира за серийно производство на пуканки... а, сателитите, прелитайки според параметрите си, като се целеха в предавателно отношение във въпросната чиния, засякоха как кучетата и чакалите от Североизточна България, изиграха своята санитарно-хигиенна роля. Късаха, дърпаха, влачиха, де изядоха, де заровиха, всеки според възможностите и нрава си, справиха се! А беше голямо магаре! Имах път от там – видях с очите си: само една полирана долна челюст напомняше за магарето на Долна Куна.

Не ще да е било болно, още повече – заразно, то! Кучетата, чакалите и другите, сигурно е имало и други – нямаха странични оплаквания, ако не се смята заглаждането на косъма и повишеното изкупуване на Алка Селцер и други абсорбиращи повишената киселинност от стомашно-чревния тракт препарати.

По-скоро аз имах странични оплаквания: при рутинна профилактична обработка на лозето, мотофрезата удари странично на нещо твърдо. Оказа се дълбоко заровен задния десен джолан на магарето, ведно с копитото, който тайнствено изчезна, само докато се обърна. По почерка познах ювелирната техника на едно от съседските кучета – Цигулар, комуто дължа много в натоявящо отношение.

Та, като обобщих всичко до тук и като разсъждавам по въпроса, а успоредно с това и размишлявам, си изяснявам редица разграждащи закономерности:

Ликвидационните комисии /не една и две.../ завариха нещо като умрялото магаре на Долна Куна. Издъхнали трактори, почупени прикачни машини, разграбени работилници по ремонта и прочие инвентар, обори и каква ли не бракувана техника.

Чакалите и кучетата... и другите... кучевлачиха, диря не оставяха... Търговете играха за някой заден джолан от... фадрома или глава от оглозган пикап. В склада остана само една долна челюст от... багер. Часове след търга, навярно като са мотофрезели рутинно и профилактично междуредията в лозята си, спечелилите търга са ударили странично по някой кокал, картер, зъбчатка, заден мост и прочее, които „случайно“ са паснали където трябва... Само за два дни цялата селска техника, отремонтирана, прясно боядисана, окомплектована, мина през годишния преглед и запърпори в техническо отношение...

Сателитите, ако ги интересуваше, можеха прелитайки, да

разпознаят по почерка и да засекаат по пърпоренето, кой е братовчед...
на еди кой си...

Пък аз си направих от /да са живи/ здравите предни зъби на магаре-
то амулет – с декоративно охранително предназначение...

Януари 1996 г.

КРАЙ

© 1996 Велимир Петров

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11045>]